

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 149/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., G., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., G., vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 15 C 43/09 z 15. júna 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 219/2010 zo 16. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2012 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 15 C 43/09 z 15. júna 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 219/2010 zo 16. januára 2012.

2. Zo sťažnosti a z priložených listín vyplýva:

«Dňa 8. 8. 1996 podala S., a. s.(...) v hrubom rozpore so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), „Návrh na konkurzné konanie“ na subjekt ním označený ako „M. H.(...), trvale bytom G., súkromný podnikateľ pod obchodným názvom H.“ napriek tomu, že právo podať takýto návrh si S. odvodzovala z úverovej zmluvy (ďalej len „ÚZ“), ktorá bola uzatvorená medzi fyzickou osobou nepodnikateľom s uvedeným rodným číslom, ktorý subjekt v zmysle § 1 ods. 3 ZKV nemôže byť úpadca zo zákonných prekážok, uvedených v citovanom právnom predpise. ZKV sa na fyzickú osobu nepodnikateľa nevzťahuje. Proti uzneseniu o vyhlásení konkurzného konania Z-2-3K 200/96 KS v Bratislave zo dňa 28. 02. 2000, som v zákonnej lehote, dňa 2. 3. 2000 podal odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodu nedoručenia úplného spisu z KS Bratislava o. i. aj s tzv. prihláškovou zložkou, ho svojim uznesením 6 Obo 99/2000 zo dňa 23. júna 2000 zamietol v podstate s odôvodnením, že úsudok súdu o úpadku dlžníka je vždy len úsudkom pravdepodobným - hoci je žiaduce, aby sa čo najviac priblížil k istote - lebo v prvej prípravnej fáze sa predpoklady pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka nedokazujú, ale len osvedčujú.

Napriek právnomu názoru NS SR, ktorý svojim uznesením v odvolacom konaní zaviazal konkurzný súd Bratislava skúmať či sú tu predpoklady na vedenie konkurzného konania bez veriteľa a neexistujúceho subjektu práva (úpadcu), konkurzný súd neakceptoval záväzný právny názor NS SR. NS SR vo svojom uznesení o. i. uviedol, že nemá dostatok právomoci skúmať, či sú tu predpoklady na vedenie konkurzného konania alebo nie, zákon takúto právomoc pripisuje len konkurznému súdu. Keďže vyhlásenie konkurzu nemá odkladný účinok, spravovanie a nakladanie (aj speňaženie) s majetkom úpadcu prechádza na správcu konkurznej podstaty.

Podľa § 57 ods. 1, písm. g) zákona č. 455/1991 Zb. (Živnostenský zákon), živnostenské oprávnenie zaniká dňom uvedeným v oznámení o ukončení podnikania. Sťažovateľ ukončil svoju podnikateľskú činnosť Oznámením o ukončení podnikateľskej činnosti Živnostenskému úradu v G. dňa 27. 4. 1996, čím subjekt práva zanikol k uvedenému dňu.(...)

Z uvedeného vyplýva, že konkurzné konanie bolo vedené proti neexistujúcemu subjektu práva, ktorý výmazom zo Živnostenského registra dňa 27. 4. 1996 zanikol ešte pred

vyhlásením tzv. riadeného konkurzu, v ktorom sa sťažovateľ ako fyzická osoba s rod. č. -nepodnikateľ nezákonne ocitol v postavení úpadcu, ale majetok bol speňažený tretej osobe M. H.(...), ktorý nemohol byť úpadcom.

Zhotoviteľ napadnutých kúpnych zmlúv (SKP) mal len dve právne neudržateľné riešenia z nezákonného konkurzu, koho uvedie v zmluve na strane predávajúceho:

- byť neexistujúci podnikateľský subjekt práva M. H., H., ktorý Oznámením o ukončení živnosti Živnostenskému úradu G. právne zanikol ku dňu 29. 4. 1996, alebo,

- tretiu osobu - legálneho vlastníka nehnuteľností, nepodnikateľa, fyzickú osobu M. H.(...), ktorý však nemohol byť úpadcom v konkurznom konaní pre zákonné prekážky uvedené v § 1, ods. 3) zákona č. 328/1991 Zb., teda ani účastníkom kúpnych zmlúv na strane predávajúci. Obe označenia sú absurdné.

Z uvedeného vyplýva právny záver, že napadnuté kúpne zmluvy s uvedenými subjektmi práv zakladá ich absolútnu neplatnosť bez ohľadu na to, z akého konania kúpne zmluvy vznikli. Všeobecné súdy konajúce vo veci uvedenú skutočnosť arbitrárne, účelovo obišli v prospech vplyvnej organizovanej skupiny osôb s cieľom získať pomerne lukratívny majetok za zlomok skutočnej ceny (7,8 %). Právne neriešiteľné prekážky im nastali až v momente, keď pristúpili k zhotoveniu kúpnych zmlúv, v ktorých bolo nevyhnutné uviesť na strane predávajúceho subjekt práva - predávajúceho. Inak povedané „právo ich dobehlo“ až v záverečnej fáze konkurzu. Zdôrazňujem, že v podaných žalobách o neplatnosť kúpnych zmlúv sťažovateľ nenapádal konkurzné konanie, ale len neplatnosť kúpnych zmlúv z postavenia vlastníka.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúci súd sa nedostatočne vysporiadal s rozhodujúcou právnou skutočnosťou kto je účastníkom zmluvy na strane predávajúceho. Súd potvrdil, že účastníkom zmluvy môže byť aj neexistujúci subjekt práva, resp. že advokát v postavení SKP môže speňažiť kohokoľvek majetok bez plnomocenstva - bez súhlasu legálneho vlastníka majetku, ktorý nebol a ani nemohol byť účastníkom kúpnych zmlúv.

Je nepravdepodobné, že na Slovensku, ako členský štát EÚ existuje porovnateľný právny prípad, v ktorom súd rozhodol, že účastníkom kúpnych zmlúv na strane predávajúceho môže byť aj po 10 rokoch od svojho zániku neexistujúci subjekt práva, resp. 10 rokov po svojom zániku splnomocnil advokáta na predaj majetku. Súd potvrdil, že zmena vlastníckeho práva je legitímna aj v prípade, keď existujúci zákonný vlastník majetku

nemohol byť účastníkom zmluvy, so zmenou vlastníctva a speňažením nesúhlasil, ani predávajúceho nespĺnomocnil na takýto právny úkon. Takýto rozsudok súdu treba považovať v zmysle vyššie cit. zák. ustanovení prinajmenšom za arbitrárne konanie, ktoré v rámci predvídateľnosti súdnych rozhodnutí zakladá úspešnosť sťažovateľa v konaní.

Napriek viacnásobnej právnej argumentácie pred všeobecnými súdmi voči ktorým táto sťažnosť smeruje, v právoplatnom rozsudku absentuje výklad, z ktorého by bolo zrejmé a pochopiteľné pre sťažovateľa, na základe akého právneho predpisu dospel súd k právnemu záveru, že neexistujúci subjekt práva môže byť účastníkom kúpnych zmlúv, alebo ktorý právny predpis umožňuje advokátovi bez plnomocenstva vyhotoviť kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti bez súhlasu legálneho vlastníka nehnuteľnosti. Súd sa s uvedenými podstatnými právnymi otázkami nedostatočne vysporiadal vo svojom rozsudku, čo malo za následok zamietnutie žaloby sťažovateľa. Súd sa vo svojom 6 stranovom rozsudku zameral prevažne na citáciu zákona o konkurze a vyrovnaní, vyjadrenie navrhovateľa a odporcu, údajne nepreukázaný NPZ, pričom sťažovateľ ako žalobca vo svojej žalobe nenapádal konkurz, ale len neplatnosť kúpnych zmlúv s vyššie uvedených dôvodov. Konkurzný súd v rámci svojej dohliadacej činnosti nad SKP ani NS SR ako súd odvolací neskúmali platnosť alebo neplatnosť kúpnych zmlúv, pretože ZKV im takúto právomoc nedáva, je to výlučne v právomoci SKP, ktorý bol povinný podať konkurznému súdu návrh na zrušenie konkurzu minimálne z dôvodu neexistujúceho úpadcu a neexistujúcej pohľadávky. Pohľadávky sa v konkurze „vyfabrikovali“ až dodatočne po 5. rokoch od vyhlásenia konkurzu delením jednej fiktívnej pohľadávky na 3 časti, čo ZKV nepripúšťa.

Vedenie konkurzného konania bez existujúceho úpadcu, bez legitímneho veriteľa treba považovať za arbitrárne, šikanózne až škandalózne konanie, ktoré ani nemalo byť začaté. Dalo sa roky vopred predvídať, že kúpne zmluvy budú absolútne neplatné z vyššie uvedených dôvodov v prípade, ak SKP pristúpi k speňažovaniu a zhotoví kúpne zmluvy. Krajský súd Trnava vo svojom rozsudku si protirečí s rozsudkom Okresného súdu Galanta keď tvrdí, že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať naliehavý právny záujem na žiadanom určení. Uvedená argumentácia sa nezakladá na pravde, pretože som predložil súdu napr. listy vlastníctva, v ktorých je nezákonne prevedená zmena vlastníctva a ďalšie pripojené listiny, z ktorých je dostatočne preukázaný naliehavý právny záujem, ako aj predídenie budúcich možných sporov. V rozsudku absentuje značná časť ústne prednesenej

argumentácie. Okresný súd mi doručil 29. 3. 2012 (2 mesiace po doručení právoplatného rozsudku KS Trnava) neštandardne, bez odôvodnenia, bez sprievodného listu, nedoporučene, obyčajnou listovou zásielkou rozhodujúce listiny potvrdzujúce opodstatnenosť žaloby (aj sťažnosti), v ktorých je evidentne preukázaný naliehavý právny záujem, čím sťažil Ústavnému súdu SR spravodlivo posúdiť sťažnosť z vyžiadaného ale už neúplného spisu... Uvedené konanie súdu (o. i.) vzbudzuje moju pokračujúcu pochybnosť o nestrannosti a nezávislosti konajúceho súdu. Skutočnosť, že súd spojil moje dve rôzne žaloby do jedného konania tiež vzbudzuje pochybnosť o nezávislom a nestrannom súde, ktoré vyplynulo z iného konania. Uvedenú skutočnosť som sa dozvedel až po doručení rozsudku.»

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...), čl. 46 ods. 1 Ústavy(...) v konaní vedenom na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 23Co/219/2010, zo dňa 16. 01. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C/43/2009, zo dňa 15. 06. 2010 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy(...) v konaní vedenom na Krajskom súde Trnava pod sp. zn. 23Co/219/2010, zo dňa 16. 01. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 15C/43/2009, zo dňa 15. 06. 2010 porušené bolo.

3. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/219/2010, zo dňa 16. 01. 2012 zrušuje.

4. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia Krajskému súdu Trnava vec sp. zn.23Co/219/2010, zo dňa 16. 01. 2012 na ďalšie konanie.“

4. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie a krajský súd rozsudkom napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Z podstatnej časti odôvodnenia rozsudku najmä vyplýva:

„Predovšetkým je potrebné uviesť, že napriek argumentácii súdu prvého stupňa viažucej sa na popísané dôvody zamietnutia návrhu navrhovateľa, sa navrhovateľovi v prvom rade nepodarilo preukázať naliehavý právny záujem na žiadanom určení.

Podľa § 80 písm. c) O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Naliehavý právny záujem na požadovanom určení (podľa § 80 písm. c) O. s. p.) je základným procesným predpokladom každej určovacej žaloby (s výnimkou určení s prezumovaným, teda predpokladaným naliehavým právnym záujmom, o aký prípad však v tejto konkrétnej veci nešlo) a bez existencie takéhoto predpokladu je vylúčené zaobranie sa žalobou vecne. Z obsahu návrhu v prejednávanej veci a tiež podaní a prednesov navrhovateľa potom vyplýva, že v danom prípade nie je možné usudzovať existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (resp. dvoch určení neplatnosti dvoch konkrétnych právnych úkonov), čo v danom prípade predstavuje nedostatok základného procesného predpokladu každej tzv. určovacej žaloby. K tejto otázke súd prvého stupňa vychádzajúc z obsahu spisu nevenoval pozornosť a uvedený nedostatok napravil odvolací súd (ktorý v tomto smere urobil aj príslušný dotaz a poskytol účastníkovi možnosť argumentovať), pričom ani použitá argumentácia navrhovateľa v spojitosti s okolnosťami daného prípadu neboli spôsobilé odvolací súd presvedčiť o tom, že by návrh o neplatnosť oboch napádaných zmlúv mala predstavovať procesne prípustný spôsob ochrany jeho práva.

Podľa už vyššie citovaného ustanovenia § 80 písm. c) O. s. p. sa totiž zásadne možno domáhať len určenia, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, z čoho však je možné vyvodiť, že spravidla sa možno domáhať aj prípadnej neplatnosti právnych úkonov (v príslušnom ustanovení citovaného predpisu priamo neuvedenej) a to výnimočne práve vtedy, kedy je naliehavý právny záujem na požadovanom určení buď predpokladaný, alebo ak potreba návrhu o neplatnosť právneho úkonu vyplýva z právneho predpisu.

V prejednávanej veci však navrhovateľ nemohol mať žiaden naliehavý právny záujem na určení neplatnosti popísaných kúpnych zmlúv a to predovšetkým preto, že v danom prípade bolo možné ochranu jeho právneho postavenia (a istoty takéhoto postavenia) uplatniť iným návrhom priamo zodpovedajúcim požiadavke ust. § 80 písm. c) O. s. p., pričom rozhodnutie o takomto návrhu by znamenalo aj vyriešenie otázky platnosti týchto zmlúv. Tu je potrebné vychádzať z tých záverov ustálenej súdnej praxe, podľa ktorých naliehavý právny záujem nie je a ani nemôže byť daný v tých prípadoch, v ktorých sa predmetom tzv. určovacej žaloby resp. určovacieho návrhu má stať požiadavka na vyriešenie takej právnej otázky, ktorá má len povahu predbežnej otázky vo vzťahu k inej právnej otázke, ktorá sa môže stať predmetom iného (samostatného) určenia. Ak totiž navrhovateľovi v tejto konkrétnej veci nič nebránilo, v podaní návrhu o určenie, že on sám je aj naďalej (v dôsledku tvrdenej neplatnosti zmlúv) vlastníkom nehnuteľností tvoriacich predmet ich prevodu napádanými zmluvami alebo naopak odporca, resp. iná aktuálne v katastri zapísaná osoba takýmto vlastníkom nie je (pretože práve pre neplatnosť zmluvy vlastnícke právo platne nenadobudla), na vyššie uvedený pomer otázky predbežnej a následnej bolo treba prihliadať v prípade návrhu v prejednávanej veci (o neplatnosť zmluvy) a v danom prípade prípustného návrhu o určenie vlastníctva (bez ohľadu na to, či by sa ním malo domáhať pozitívne alebo naopak negatívne určenie, teda existencie alebo naopak neexistencie vlastníckeho práva konkrétnej osoby). Úmyslom navrhovateľa tak nemohlo byť len privodiť jednoduchý fakt konštatovania neplatnosti zmluvy, ale sa tu pravdepodobne sledoval jeho záujem dostať nehnuteľnosti späť do svojho vlastníctva, čo v konečnom dôsledku vyplýva aj z jeho prednesu z pojednávania odvolacieho súdu.

Určovacie žaloby tak majú zásadne preventívny charakter a slúžia len na odvrátenie stavu ohrozenia práva, keď v prejednávanej veci nebola splnená ani táto podmienka, pretože podľa tvrdení navrhovateľa na základe zmlúv ním považovaných za neplatné už malo dôjsť k porušeniu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, teda práva vlastníť majetok, čo bol rovnako dôvod pre ktorý návrhu na určenie neplatnosti oboch právnych úkonov chýbal naliehavý právny záujem na požadovanom určení a právne tak malo dôjsť k zamietnutiu návrhu hneď na prvom pojednávaní (teda bez potreby zaoberania sa vecnou opodstatnenosťou návrhu, teda otázkami platnosti ním spochybňovaných právnych úkonov).

Súd prvého stupňa sa síce uvádzaným vyššie neriadil, avšak návrh napriek tomu zamietol (čo aj z iného - teda vecného dôvodu), jeho rozsudok tak bolo potrebné považovať za vecne správny a odvolací súd ho preto podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným

právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

7. Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

8. Z námietok uvedených v sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ sa zo strany ústavného súdu domáha prehodnotenia záverov všeobecných súdov spôsobom, ktorý by mal

nasvedčovať opodstatnenosti jeho právneho názoru, t. j. neplatnosti kúpnych zmlúv, pričom v sťažnosti uvádza v podstate rovnaké argumenty, s ktorými sa už všeobecné súdy vysporiadali. Tým stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie, ktorá mu, ako už bolo uvedené, neprináleží.

9. Podľa názoru ústavného súdu veľmi konkrétna a podrobná argumentácia krajského súdu dostatočným a presvedčivým spôsobom nad rámec rozhodnutia okresného súdu vysvetľuje, prečo neboli splnené predpoklady na úspešné uplatnenie sťažovateľovho nároku. Podstatnou je skutočnosť, že sťažovateľ v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnych zmlúv, čo je základným procesným predpokladom každej určovacej žaloby [§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku]. Túto požiadavku mohol a mal splniť uplatnením návrhu na určenie, že on sám je aj naďalej vlastníkom nehnuteľností tvoriacich predmet napádaných zmlúv, resp. že odporca takýmto vlastníkom nie je. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený namietaný rozsudok krajského súdu, vychádza z ustálenej súdnej praxe, je z ústavného hľadiska v plnom rozsahu akceptovateľný, nearbitrárny a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľa, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2012